

Zaměřeno na Království

Roč. 26 č. 8

Anthony Buzzard, editor

Květen, 2024

Jak studovat Bibli

Výtah z knihy *The Gospel of the Kingdom* od Wileya Jonese (1879)

"Zkoumejte Písma" (Jan 5:39).

"Dychtivě přijali slovo [evangelium] a denně zkoumali Písmo, zda je to pravda. Proto mnozí z nich uvěřili" (Sk 17,11-12).

1. Bibli bychom měli studovat s potěšením.

Svatí pisatelé, ačkoli byli sami obdařeni inspirací, s potěšením studovali psané slovo. Tak Pavel: "Mám radost z Božího zákona" (Řím 7:22). A žalmista: "Jak sladká jsou tvá slova pro mou chuť! Sladší než med pro má ústa! Ó jak miluji tvůj zákon! Je mým rozjímáním po celý den" (Ž 119:97, 103). "Blaze člověku, jehož rozkoš je Pánův zákon" (Ž 1:2). A dokonce i sám Velký Vykupitel četl Písmo svaté: byl to "jeho zvyk" (Lk 4:16). Proč bychom se tedy neměli těšit ze studia tohoto svatého svazku? Je nám doporučována jako "schopná dát ti moudrost, která vede ke spáse, skrze víru, která je v Kristu Ježíši" (2 Tim 3:15). Po celý život je lampou pro naše nohy a průvodcem našich kroků: "Ty mě vedeš svou radou a potom mě přijmeš do slávy" (Ž 73:24). V nejranějším mládí k nám přichází s aktuální výzvou: "Pamatuj nyní na svého Stvořitele ve dnech svého mládí" (Kaz 12:1). V horečném životním boji dává mnohým ochlazující doušek "vzácných slibů" a jako služebný anděl v hodině umírání tiše šeptá: "I kdybych šel údolím stínu smrti, nebudu se bát zlého, neboť tvá hůl a tvůj prut mě utěšují" (Ž 23:4).

To, že Bible je jedním z největších požehnání, které bylo lidstvu uděleno, uznávají všichni, kdo si dali tu práci, aby se seznámili s její hodnotou a cenností. Jednou jsem slyšel jednoho zbožného a vzdělaného mladého křesťana říci: "Čím víc Bibli studuji, tím víc ji chci studovat." Nelze však stručně vyjmenovat její nesčetné přínosy, a proto s těmito několika perličkami o její cennosti přecházíme k druhému odvětví tohoto tématu.

2. Bibli bychom měli studovat s poslušností dítěte, které se podřizuje jejím diktátům.

Bible je svrchovanou zkouškou ve všech záležitostech,

at' už jde o víru nebo praxi. "Zákonu a svědectví; jestliže nemluví podle tohoto slova, je to proto, že v nich není světlo" (Iz 8:20). "Všechno zkoumejte a pevně se držte toho, co je dobré" (1 Tes 5:21). Od Božího trůnu bylo sesláno autoritativní poselství, a proto už není tvorba našeho náboženského vyznání ponechána snům fantazie nebo spekulacím filozofie, ale je třeba ji poctivě a čestně odvodit pouze z písemných záznamů. Apoštolové konali skutečné a pravdivé zázraky na potvrzení toho, co říkali, a přesto Berejští zkoumali i jejich učení testem Písma; "denně zkoumali Písmo, aby se přesvědčili, zda je to tak. Proto mnozí z nich uvěřili" (Sk 17:11). A za své chování byli pochváleni jako "ušlechtilí". Oč více je tedy nutné, abychom zkoumali, co slyšíme (at' už to říká kdokoli), a abychom u každého článku naší víry a praxe měli "Tak praví Pán" nebo "Tak je psáno"!

Mnozí bloudící věřící se však pyšní svědectvím svého srdce nebo učením ducha v sobě, jak to sami nazývají. Měli by si však uvědomit, že Boží duch v srdci by ani v nejmenším neodporoval Božímu duchu v Bibli, neboť Boží duch nikde neodporuje Božímu slovu. Když Pavel řekl: "Duch svědčí s naším duchem, že jsme Boží děti" (Řím 8:16), mluvil o sobě a o těch prvních učednících, kteří stejně jako on uvěřili *evangelium o Království* a také byli *ponořeni "pro odpuštění hříchů"*. Jednou jsem však slyšel člověka, který v evangelium neuvěřil a ponoření nepřijal, jak tuto řeč vztahuje na sebe jako důkaz toho, že je křesťanem, ale to bylo do očí bijící nesprávné použití a překroucení Písma. Pocitům srdce nelze nikdy věřit, pokud jsou v rozporu s psaným slovem...

Moderní teorie upřímnosti se v Bibli nevyskytuje. Její zastánci nám říkají, že i modláři budou spaseni, pokud budou upřímní a budou žít podle světla, které mají. Pavel nekázal toto moderní evangelium upřímnosti (které je klamem a léčkou), ale věrně hlásal "evangelium o království", jak mu přikázal Mistr (Mt 24:14; Sk 20:25). Kdyby se měla upřímnost srdce každého člověka stát měřítkem a důkazem toho, co je správné, neměly by všechny různé a protichůdné protestantské, katolické a pohanské sekty stejný nárok na to, aby byly správné? Předpokládám totiž, že všechny

tvrdí, že jsou *upřímné* a že mají ve svém srdci jakési schvalující svědectví...

3. Měli bychom studovat Bibli a dbát na "spolehlivé slovo proroctví".

Aby naše víra byla "postavena na základech apoštolů a proroků, přičemž úhelným kamenem je sám Ježíš Kristus" (Ef 2:20), měli bychom studovat celou Bibli, a ne jen tu část, kterou napsali apoštolové. Skrze proroky i apoštoly k nám promlouvá tentýž Bůh. Když Spasitel řekl: "Zkoumejte Písma" (Jan 5:39), ta část Bible, která se nazývá Nový zákon, ještě nebyla napsána. Zanedbávat studium proroků by tedy znamenalo zanedbávat tohoto Spasitelova příkazu. Apoštolové od nás podobně vyžadují, abychom dbali na "slova, která byla dříve řečena skrze svaté proroky" (2 Pet 3:2), a prohlašují, že když dbáme na prorocké slovo, "dobře činíme". Je to "světlo", které se neodvažujeme schovat pod poklop (2 Pet 1:19). Hle, jakou hodnotu přikládá Spasitel prorokům a přesvědčivé síle jejich svědectví: "Nebudou-li poslouchat Mojžíše a proroky, nepřesvědčí je, ani kdyby někdo vstal z mrtvých" (Lk 16:31). A znovu: "Musí se naplnit všechno, co je o mně psáno v Mojžíšově zákoně, v prorocích a v žalmech" (Lukáš 24:44). Jejich velká témata by měla přitahovat zbožnou pozornost každého, kdo skutečně miluje Spasitele, neboť hovoří o "utrpeních určených pro Krista a o slávě po těchto věcech" (1 Pet 1:11). Slávy zahrnují jeho vzkříšení, nanebevzetí, jeho orodování nahoře a jeho budoucí návrat "s mocí a velikou slávou", aby usedl na "trůn své slávy" (Mt 24:30; 25:31) ...

4. Bibli bychom měli studovat pomocí porovnávání Písma s Písmem.

Všechny jasné texty od Genesis až po Zjevení, které se týkají nějakého konkrétního tématu, je třeba shromáždit a nestranně je porovnat, výrazy jednoho z nich vymezit výrazy druhého a vysvětlit je ve vzájemném souladu. Pak je nauka, která je poctivě odvozena z jejich vzájemného spojení, biblickou naukou o daném předmětu. Nemáme očekávat, že na každém místě bude plně vyjádřen celý okruh křesťanské pravdy, a proto bychom neměli vyvozovat žádné závěry z absence určitého učení v jedné pasáži, pokud toto učení najdeme jasně vyjádřené v jiné. To je pravidlo zdravého rozumu, které je natolik oprávněné a zásadní pro správné pochopení Bible, nebo dokonce jakékoli jiné kni-

hy, že se divím, že ho nedodržují všichni. A přesto je v obrovském množství případů zanedbáváno, někdy z pouhé nedbalosti, jindy z touhy oklamat druhé... Mnoho protestantů toto pravidlo porušuje ve věcech nejvyšší důležitosti. Například následující tři pravdy, které by měl každý člověk na světě znát jako velké první zásady, jsou jasně vyučovány v Bibli.

1. Že "Evangelium o Království" je To, co Pán Ježíš kázal v Palestině po celou dobu svého osobního působení. Důkaz tohoto tvrzení je příliš jasný, než aby mohl být popřen. "Ježíš chodil po všech městech a vesnicích a učil v jejich synagogách a kázal evangelium o království" (Mt 4:23; 9_35). "Chodil po všech městech a vesnicích a kázal a ukazoval evangelium o **Božím království**" (Lk 8:1). A v posvátném mezidobí mezi svým vzkříšením a nanebevzetím rozmlouval se svými učedníky, "byl viděn jimi po čtyřicet dní a mluvil o věcech týkajících se **Božího království**" - což bylo nejranější a zároveň poslední téma jeho učení na zemi (Sk 1:3).

2. "Toto evangelium o království" je to, co apoštolové po jeho nanebevstoupení šli hlásat do celého světa. Činili tak na výslovný pokyn Mistra, který jim ke konci svého osobního působení jako předpověď a příkaz řekl: "Toto evangelium o království bude hlášáno po celém světě" (Mt 24:14). Každý přiměřeně bystrý mladík v nedělní škole by vám měl být schopen říci, že Spasitelova osobní služba se omezovala na zemi Palestinu. Kdo ji tedy hlásal po celém světě? Jistě ne nepřátelští zákoníci a farizeové ani posměvační pohanští filozofové. Museli ji tedy hlásat apoštolové, neboť to byli oni, koho Mistr pověřil tímto dílem slovy: "Jděte do celého světa a hlásejte evangelium všemu stvoření" (Mk 16:15). "Vy mi budete svědky jak v Jeruzalémě, tak v celém Judsku, Samařsku a až na konec země" (Sk 1:8). A ačkoli jsou mrtví, můžeme říci, že to stále hlásají *ve svých spisech* (nikoli však ve svých samozvaných "nástupcích"), kdekoli se Bible čte nebo překládá do nového dialektu ušlechtilými biblickými společnostmi. Slova Mistra - "Toto evangelium o království bude kázáno po celém světě" - jsou dostatečně jasným důkazem, že bylo kázáno v Korintě, Římě, Galácii, Efezu, Filipech, Kolosech, Tesalonice a na všech dalších místech, kam Pavel nebo kterýkoli jiný apoštol přišel.

3. Poté, co jeden z apoštolů dlouho hlásal "evangelium o Království", napsal některým, kteří ho slyšeli: "I kdybychom vám my nebo anděl z nebe hlásali JINÉ evangelium než to, které jsme vám hlásali MY, ať je proklet! Jak jsme řekli dříve, tak nyní znovu říkám: Kdyby vám NĚKDO hlásal JINÉ evangelium než to, které jste přijali, ať je proklet" (Gal 1:8-9).

Tyto tři velké pravdy lze vyjádřit následující krátkou a snadno zapamatovatelnou větou: *Pán Ježíš a jeho apoštolové hlásali EVANGELIUM KRÁLOVSTVÍ a dvojí prokletí bylo vyřčeno proti člověku nebo andělu, který by se odvážil hlásat jiné evangelium.*

"Mezi věcmi prvořadého významu"

A nyní, tváří v tvář všem těmto skutečnostem, nepřekvapuje, že někteří lidé berou izolovaný text (1 Kor 15:3-4) a v rozporu se zdravou kritikou a správným výkladem se snaží na jeho základě dokázat, že Pavel v Korintu nekázal království, ale pouze smrt, pohřbení a vzkříšení Spasitele? V tomto textu jsou slova *en protois*, překládaná jako "první ze všech", definována v *Liddell & Scott's Lexicon* (1849) jako "podobně jako latinské *in primis*, **mezi prvními**". Výraz by se dal přesněji přeložit jako "mezi prvořadými". Campbellovo vydání (1832) uvádí: "mezi prvními věcmi". Whitbyho parafráze říká: "mezi hlavními naukami víry". Vidíme tedy, že smrt, pohřbení a vzkříšení, ačkoli byly podstatnými věcmi, nebyly jedinými věcmi, které se v Korintě kázaly, ale byly "mezi" některými dalšími věcmi, které se jinde nazývají "věci týkající se **Božího království**" (Sk 19:8).

Ti kazatelé, kteří nám to vytýkají, musí uznat, že by bylo ubohým sofismatem, nesmírně hloupým a nepoctivým, kdyby vzali Skutky 20:25 a tvrdili z nich, že v Efezu se o smrti, pohřbu a vzkříšení Krista nekázalo a nevěřilo se v ně jen proto, že tyto události nejsou v textu zmíněny. Stejně hloupé a nepoctivé by bylo vzít 1. Korintským 15:3, 4 a tvrdit, že v Korintě nebylo kázáno ani věřeno v učení o Království jen proto, že v tomto textu není o Království zmínka.

Naši odpůrci se snaží ospravedlnit mlčení o Království tím, že na různých místech jsou popisována obrácení, kde není výslovně zmíněno hlásání Království. My však tuto rafinovanost vyvracíme tím, že dokazujeme, že na různých místech máme historii obrácení, kde je výslovná zmínka o kázání o *království*. Viz **Sk**

8:12; 14:22; 19:8, 20; 20:25; 28:23, 31. A nyní mi dovozte zdůraznit tuto otázku - zda je moudřejší nebo bezpečnější *zahrnout* "věci království" do našeho kázání a víry, a mít tak *celé a pravdivé* evangelium, nebo tyto věci království vynechat, jako by v Písmu vůbec nebyly zmíněny, a mít tak fragmentární a překroucené evangelium? Tuto otázku předkládáme všem mužům, ženám a dětem se zdravým rozumem.

Domnívat se na základě takových textů, jako je 1 Kor 15:3-4, že Pavel v Korintě nekázal evangelium o Království a nevyžadoval od Korintanů, aby mu věřili, znamená špatně chápat tyto texty a nesmyslně stavět Pavla proti Pavlovi, protože by to znamenalo obviňovat ho, že v Korintě kázal zcela jinou víru a naději než v Efezu a Římě, a dokonce i než to, co měli všichni apoštolové kázat všude, protože příkaz byl všeobecný: "Toto evangelium o království bude hlásáno po **celém** světě" (Mt 24:14). Protože tedy evangelium o Království pokrývá *celou oblast* apoštolského kázání, je zřejmé, že ať už se pro označení toho, co bylo kázáno v Korintě a na jiných místech, použije jakákoli krátká věta, "toto evangelium o Království" je vždy *obsaženo*, i pokud není vyjádřeno touto větou.

Kázat Krista = kázat evangelium o Království

V 1. Korintským 15:3-4 je to obsaženo v oficiálním titulu "Kristus", což znamená "Pomazaný" (Jan 1:41). Je pomazán pro *tři* úřady: *proroka*, aby učil, *kněze*, aby se přimlouval, a *krále*, aby vládl. Ve výkonu těchto tří úřadů je obsažena "velká spása". Od přirozenosti jsme nevědomí, vinní a zotročení. Odstranit nevědomost je úřadem proroka; odstranit vinu je úřadem kněze; a osvobodit, dovést k vítězství a ochránit v bezpečném domově a zemi je úřadem krále. Prorocký úřad Vykupitele byl předpovězen v Izajášovi 61:1-3: "Pán mě **pomazal**, abych kázal dobrou zprávu mírným..." Jeho kněžský úřad v Danielovi 9:26: "Po 62 týdnech bude Mesiáš (tj. *Pomazaný*) odříznut, ale ne *pro sebe*", což znamená, že "zemřel za **naše** hříchy". Jeho královský úřad v Žalmu 2: "Vládcové se společně radí proti Pánovi a proti jeho **Pomazanému** (vyjádřeno jako Kristus ve Skutcích 4:26)... Svého **Krále** jsem však postavil na svůj svatý pahorek **Sion**... Dám ti národy do dědictví a **nejzazší končiny země** do tvého vlastnictví." Zde je *území a královské město* krále specifikováno s naprostou určitostí.

A nyní, když se ptáme: "Jak Kristus vykonával úřad proroka?" Odpovídám, že tím, že učil lidi Boží vůli, a to osobně, když byl na zemi, a potom tím, že jim dal Písmo svaté. Jak vykonává úřad kněze? Tím, že jednou přinesl sám sebe jako oběť na kříži a stále se přimlouvá jako jediný prostředník mezi Bohem a lidmi. Jak bude vykonávat úřad krále? Tím, že sestoupí z nebe, osvobodí spravedlivé z otroctví hříchu a smutku, dá jim vítězství nad smrtí a požehná jim nekončícím životem a štěstím ve věčném království, které pak založí na zemi.

A tak vidíme, že titul "Kristus" je velmi obsáhlý. To, že zahrnuje i učení o Království, je vidět také z porovnání **5. a 12. verše Skutků 8**, neboť zatímco jeden verš nám říká, že Filip kázal "Krista", druhý to vysvětluje tím, že kázal "věci týkající se Božího království a jména Ježíše Krista". Nyní jsem dokázal, že apoštolové hlásali evangelium o Království a první křesťané mu věřili. A nikdo rozumný by neměl zpochybňovat samozřejmé tvrzení, že musíme věřit *stejněmu* evangeliu, neboť existuje jen jedno pravé evangelium, jedna víra a jedna naděje, a to pro všechny časy, místa a národy od apoštolského věku až do současnosti (Ef 4:4.-6; Juda 3).

Okrajové odkazy

Na poučných ilustracích jsem ukázal, jak je důležité srovnávat Písmo s Písmem. Náš Pán nám k tomu zanechal příklad: "Počínaje Mojžíšem a všemi proroky jim ve všech Písmech vyložil, co se týká jeho samého" (Lk 24:27). A první kapitola listu Hebreům obsahuje mnoho citátů, *vybraných* ze širokého pole Písma, na téma nadřazenosti Krista nad anděly. Pro snadné nalezení svědectví o jakémkoli tématu bude velmi užitečná konkordance a Bible s dobrým výběrem odkazů na okrajích. Ačkoli okrajové odkazy nebyly uspořádány z inspirace, ale jsou lidským dílem, a proto jsou v některých případech nedokonalé, přesto je vnímavý čtenář ocení a je skutečně obdivuhodné, jaké množství přesných a cenných informací lze s jejich pomocí získat.

Například při studiu prvního verše Nového zákona jsou vzrušující marginální odkazy. Od Abraháma k Davidovi jich bylo čtrnáct a od Davida ke Kristu dvacet osm generací; přirozeně nás tedy napadne otázka: Proč je Spasitel nazýván **synem Davidovým**, **synem Abrahamovým**, když všichni předchozí a mezitím

následující patriarchové jsou v tomto verši vynecháni? Při sledování odkazů na okraji zjistíme, že je to proto, že byly uzavřeny dvě velké smlouvy, jedna s Abrahamem a druhá s Davidem, které mají být naplněny v Kristu, božském "semeni" neboli Synu, o němž se v nich mluví.

Syn Davidův

Takto nás odkaz na slovní spojení "Syn Davidův" přivádí ke **Skutkům 2:30**, kde Petr ve svém velkém letničním kázání říká, že Bůh se přísahou zavázal Davidovi, "že na jeho trůn posadí jednoho z jeho potomků". Jako Davidův syn tedy zdědí Davidův trůn. Ze Skutků 2:30 nás odkaz přivádí do **2. Samuelovy 7:12-13**, kde se nachází smlouva s Davidem, obsahující přísahu, na kterou Petr odkazuje. Dále na **Žalm 132:11**, kde je stejná přísaha zmíněna téměř stejnými Petrovými slovy: "Pán přísahal Davidovi pravdu, od níž se neodvrátí: Posadím na tvůj trůn jednoho z tvých potomků." Dále na **Lk 1:32-33**, kde rovněž anděl Gabriel prohlašuje, že Kristus získá trůn svého otce Davida a že "jeho království nebude konce". A nyní se podívejte, jak se světlo kumuluje a stává se stále jasnějším a jasnějším, jak postupujeme v našem bádání!

Zde se totiž odkazuje na **Daniela 2:44 a 7:14, 27**, kde se dozvídáme, že až Kristus získá Davidův trůn, jeho království se neomezí na úzký pruh země, nad nímž vládl David, ale zaplní *celou* zemi; také že to bude království věčné a bude *pod* celým nebem, a tedy ovšem na zemi.

Pak se dostáváme k **Abdijášovi 21** a tam se dozvídáme, že království bude Pánovo, to znamená, že to bude Boží království, o kterém se mluví v evangeliu. Odtud jsme odkázáni na **Zjevení 11:15**, kde se dozvídáme, že království bude odhaleno při vzkříšení, pod sedmou polnicí, což je "poslední polnice". Dále pak na **Zj 19:6**, kde se dozvídáme, že Pán Ježíš nezíská království tohoto světa bez odporu, neboť podlí králové země a jejich vojska budou válčit s Beránkem, ale Beránek je přemůže, spoutá Satana a bude vítězně královat se svými vzkříšenými svatými v blaženém tisíciletém státě (Zj 20).

Syn Abrahamův

Nyní se vrátíme k našemu verši a přejdeme k dalšímu slovnímu spojení: "Syn Abrahamův". Odkaz zde odkazuje na list **Galat'anům 3:16**, který nás informuje

o tom, že Kristu jako "semeni" neboli Abrahamovu synovi byla dána určitá velká zaslíbení. A odkaz tamtéž poukazuje na **Genesis 12:7**, kde příslib zní: "Tvému potomstvu dám *tuto zemi*", čímž je míněna země Kanaán na této zemi. A odkaz zde ukazuje na **Genesis 13:15** a **17:8**, kde zjišťujeme, že celá kanaánská země byla slíbena do věčného vlastnictví Abrahamovi a jeho potomstvu, tedy Abrahamovi a Kristu, jak to vysvětluje Pavel. Z toho jasně vyplývá, že Pán Ježíš jako syn Abrahamův zdědí *zemi* Kanaán na této zemi jako věčné vlastnictví a jako syn Davidův zdědí slavný *trůn* na této zemi.

Když se nyní vrátím ke 3. kapitole listu **Galat'ánům**, nacházím v 17. verši odkaz na **Římanům 4:13**, který nám dává pochopit, že plný rozsah slibu se rovnal slibu "*světa*", neboť, jak jsme si ukázali, až přijde Davidův Syn (a Syn Boží) ve slávě a ujme se Davidova trůnu, jeho království naplní celou zemi. V listu **Galat'ánům 3:29** pak nacházím, že všichni křesťané jsou na základě svého vztahu ke Kristu také Abrahamovým potomstvem a dědici podle slibu daného jemu a jeho semeni. A odkaz na tento verš nás přivádí k **Římanům 8:17**, kde se říká, že jsou *spoludědici* s Kristem .

Podívejte se tedy, jak tyto dvě třídy svědectví - jedna o Synu Davidově, druhá o Synu Abrahamově - jsou jako dva křišťálové proudy, které pramení v prvním verši Nového zákona, protékají celým Písmem a při svém toku nabírají na objemu ze svých přítoků, dokud se oba nespojí a nesplynou

v tom zářivém ráji obnovené blažené království Páně

Dokonce v tom království, které Pán Ježíš při svém příchodu zřídí na zemi a v němž díky vykupitelským zásluhám drahocenné Kristovy krve můžete dosáhnout nekonečného štěstí, pokud budete věřit a poslouchat evangelium o Království.

***Aionios*: Slovo, které zostřuje naš pohled na budoucnost**

Anthony Buzzard

Kdyby věřící skutečně chápali, co je v sázce, když jsou křesťany, určitě by zjistili, že prostředky radikálně liší od světa. Potíž je podle mého názoru v tom, že mnozí nechápou úchvatnost svého údělu jakožto spoluvládců

Mesiáše v přicházejícím Božím království. Nedokážou se nadchnout Pavlovou výzvou, abychom se chovali způsobem hodným závratného pozvání, které nám bylo dáno, do Království (Ef 4:1).

Dokud se Království nedostane do ohniska duchovního vidění lidí, situace se pravděpodobně nezmění. V této krátké studii naznačuji, že mlhavý překlad klíčového řeckého slova udržuje čtenáře Bible v nejistotě ohledně budoucnosti. Pomáhá také šířit zřudnou představu, že Bůh bude mučit ničemné na věky věků.

Jednoduše řečeno, slovo "věčný" v naší Bibli je chybným překladem řeckého slova *aionios*, které znamená "vztahující se k nadcházejícímu věku Božího království". Jedná se o polotechnický termín, který se používá pro všechny dobré (a hrozící) věci budoucnosti. To, k čemu jsou spravedliví zváni, aby zdědili, je "život v budoucím věku" nebo "život budoucího věku". Naproti tomu zlí jsou uvedeni do "trestu vylučujícího je z nadcházejícího věku". Krok k vyjasnění učinil *The Twentieth Century New Testament: A Translation into Modern English*, když "věčný trest" (Mt 25:46) přeložili jako "*eónský trest*". Délka trestu není popsána. Je to trest založený na vyloučení z nadcházejícího věku.

"Věčný život" by měl být "život budoucího věku"

Výraz "věčně trvajícím" nebo "věčný život" je špatným vyjádřením jeho židovského originálu. Výraz *zoe aionios*, ve většině biblických překladů "věčně trvajícím" nebo "věčný život", ve skutečnosti znamená Život budoucího věku nebo Život přicházejícího království, což je totéž. Náš dobrý přítel, zesnulý Dr. Nigel Turner, ve své vynikající knize *Christian Words* poznamenává: "Je nepřesné překládat 'život *aionios*' jako 'věčný život'."¹ Dr. Turner použil charakteristické britské podceňování: "Je nepřesné" překládat *aionios* jako "věčný". Ve skutečnosti je velmi nežidovské překládat toto slovo jako "věčně trvajícím" nebo "věčný". To je příliš mlhavé a pomáhá to zahalit celou myšlenku budoucího Božího království na zemi v budoucím věku. Zahaluje a zamlžuje velkou kardinální přednost naděje. Umožňuje, aby se do víry vloudily nejrůznější cizí filozofie, a dává podporu životu v nebi jako duchu bez těla, což je něco, o čemž Ježíš nic neřekl.

¹ Nigel Turner, *Christian Words*, 1980, s. 452.

O Zjevení 14:6, obvykle překládaném jako "věčné evangelium", Nigel Turner napsal: "Evangelium *aionios*' tedy není v křesťanském jazyce 'věčné evangelium'... Je to spíše evangelium o věku Království nebo týkající se tohoto věku (Zj 14:6)."² V novějším překladu N. T. Wrighta *Kingdom New Testament* (2011) je v mnoha verších správně "život budoucího věku". Například "Co mám dělat, abych zdědil život budoucího věku?". (Mt 19:16; Mk 10:17; Lk 10:25).

Navíc překlad slova *aionios* jako "věčný" u Matouše 25:41 vyvolává u průměrného čtenáře představu věčného trestu pro ničemné, což je představa, kterou někteří evangelikálové naštěstí opouštějí. Pro zničení ničemných lze najít pádné argumenty na základě skutečnosti, že oheň, který zničil Sodomu a Gomoru, je také "věčný" (*aionios*), tj. má "co do činění s budoucím věkem Království" (Juda 7). Oheň stále nehoří. Juda tím chtěl říci, že dávný oheň, který zničil tato zlá města, byl stejného druhu jako ten, který zničí ničemné v budoucnosti. Míněn je nadpřirozený oheň, nikoli věčný oheň.

Při překladu Nového zákona jsem zjistil, že překládat *aionios*, kdekoli se objeví, jako "budoucího věku" nebo "patřící budoucímu věku" vrhá na text záplavu světla a zachraňuje nás před mnoha chybnými výklady. Jak je například jasné, že ve 2 Kor 5:1 má Pavel na mysli budoucí vzkříšené tělo věřícího, které "máme", tj. máme ho jako něco, co pro nás Bůh připravil. A je to *aionios*, tělo vhodné pro nadcházející věk Božího království na zemi. Je to tělo, které nám umožňuje zachovat si svou identitu. Bude to tělo oživované duchem a nikdy nepodléhající smrti.

Boj o *aionios*

V roce 1857 pomohl Charles Kingsley rozptýlit temnotu, kterou platonismus zahaloval pravdu Písma o budoucnosti. Prohlásil, že slovo *aion* (věk) "se v Písmu ani nikde jinde nikdy nepoužívá ve smyslu nekonečnosti (vulgárně nazývané věčnost). Vždy znamenalo, jak v Písmu, tak mimo něj, časový úsek... *Aionios* tedy znamená a musí znamenat příslušnost k epoše... *aionios kolasis* je trest vyměřený této epoše" (nikoli

věčný trest!).³

Tradice se postavila proti této pravdě, když Dr. Pusey kázal v Oxfordu, aby podpořil myšlenku věčného trestu hříšníků. Argumentoval tím, že slovo *aionios* v klasické řečtině skutečně znamená nekonečnost. Klasická řečtina je však špatným měřítkem pro hebrejsky orientovaný novozákonní jazyk.

Dr. Samuel Cox v roce 1877 odpověděl, že slovo *aionios* "je skrz naskrz nasyceno myšlenkou a prvkem času. Přídavné jméno *aionios* musí celý svůj význam odvozovat od [podstatného jména] *aion*, od něhož je odvozeno. Ve SZ se toto slovo používá v souvislosti s židovským učením o *aeonech* ["věky"]. Namísto tvrzení, že čas už nebude, až lidé opustí tento současný řád a věk, Nový zákon hovoří o "věcích, které přijdou", stejně jako o věcích minulých. V minulosti je to patriarchální věk, Mojžíšův věk; v budoucnosti 'věk Mesiáše' nebo 'věk, který přijde'.⁴

Není tedy divu, že Pavel mluvil o Božím "plánu pro věky" (Ef 3:11). *Aionios* odkazuje na velký věk, který přijde, a na velký Boží záměr pro tento věk.

V roce 1878 přidal Canon Farrar váhu své učenosti k vycházejícímu světlu pravdy tvrzením, že "bylo tak obratně dokázáno mnoha autory, že neexistuje žádná autorita pro výklad [*aionios*] jako 'věčný'".⁵ Profesor E. H. Plumptre souhlasil: "Celá historie slova [*aionios*] ukazuje, že jako slovo nemůže označovat nekonečnost."⁶

Veřejnost nicméně i nadále četla ve svých nedostatečných překladech, že Ježíš uvede ničemy do "věčného trestu" (Mt 25:46). Mlha platonismu tak nadále zasahovala do inspirovaných slov Písma. Ta nemohla být jasně slyšet, dokud zmatek řeckých filozofických pojmů rušil čisté hebrejské signály Písma.

Bible versus Platón

Zajímavé je, že v Platónově slovníku se slovo *aion* vztahuje na věci patřící do světa věčných idejí. Platónsky smýšlející spisovatelé a myslitelé tedy budou *aionios* používat v transcendentním a nadčasovém smyslu, v jakém jej používal Platón. Právě tento výz-

² Ibid., s. 456.

³ Charles Kingsley: *His Letters and Memoirs of His Life*, Sv. 1, s. 307.

⁴ Henry Major, "Aionios: Its Use and Meaning Especially

in the New Testament," *Journal of Theological Studies*, Oct. 1916, s. 8.

⁵ Ibid., s. 9.

⁶ Ibid., s. 10.

nam byl vnučen našim překladům, neboť prostřednictvím platónské metafyziky je základem toho, co proroci a Ježíš říkali o budoucnosti. Není tedy divu, že lidé očekávají, že duše po smrti vstoupí do věčné, nadčasové nebeské říše. Takový dojem by však z Bible nikdo nemohl mít, kdyby si *aionios* mohl zachovat hebrejské spojení s Božím plánem pro věky.

George Ladd napsal: "Nemáme o věčnosti přemýšlet jako Řekové, jako o něčem jiném než o čase... V helénismu lidé toužili po osvobození z koloběhu času v nadčasovém světě, ale v biblickém myšlení je čas sférou existence jak v současnosti, tak v budoucnosti. Dojem, který vyvolává KJV ve Zjevení 10:6: 'už nebude čas', je v RSV opraven: 'už nebude žádné prodlení'."⁷

Aionios v Danielovi

V LXX se *aionios* vyskytuje více než 160krát. Jeden z těchto textů nás zajímá především: Daniel 12:2, kde se popisuje život při vzkříšení těch, kteří se po soužení vynoří ze spánku v prachu země. Zde *aionios* popisuje *zoe* - život - a právě tato slavná věta byla tak často na Ježíšových rtech: "život budoucího věku". Ve SZ se objevuje čtyřicetkrát spolu s dalšími výrazy, kterým Ježíš věřil a které čerpal z Daniela - "Syn člověka" a "Království nebeské". Daniel poskytl Ježíšovi zásobárnu frází a myšlenek, z nichž všechny byly platonsky orientovanou teologií tragicky zkresleny nebo ignorovány.

V LXX Daniela se *aionios* objevuje sedmkrát a odkazuje na:

- Boží království (4:3)
- Boží autorita nebo vláda (4:34)
- Autorita daná Synu člověka (7:14)
- Království dané svatým (7:27)
- Spravedlnost, která má být nastolena po skončení 70 "sedmiček" (9:24).
- Život budoucího věku a hanba budoucího věku (12:2)

Jak píše Vincent Taylor ve svém komentáři k Markovi: "*Zoe aionios*... se poprvé objevuje v Danielovi 12:2 v souvislosti s myšlenkou vzkříšení mrtvých...

⁷ George Ladd, *Theology of the New Testament*, 1993, s. 44.

⁸ Vincent Taylor, *The Gospel According to St. Mark*, 1952, s. 426

Původem jde o eschatologický pojem: *Zoe aionios* je život v 'budoucím věku'... Není to pouhý ekvivalent nesmrtnosti, je to dar, který člověk dostává od Boha při vzkříšení."⁸

Hastings Rashdall tuto definici slova *aionios* potvrzuje: "Jeho základní význam v evangeliích se zdá být 'patřící k *aeonu*, věku', tj. k nadcházejícímu věku, mesiášskému věku. Rozhodně neznamená 'věčný', i když se někdy nepochybně používá pro věci, které jsou věčné."⁹

Kristologie skafandru

Je tento Ježíš skutečně člověk?

"Musíme prozkoumat způsob, jakým si Athanasius představuje Vtělení: Logos si bere tělo jako nástroj a v tomto těle působí podle svého uvážení, přičemž tělu umožňuje snášet běžné lidské zkušenosti, ale **sám těmito zkušenostmi není ovlivněn**... Tuto nauku můžeme správně označit jako '**christologii kosmického obleku**'. Stejně jako si kosmonaut, aby mohl působit v části vesmíru, kde není vzduch a kde musí zakoušet beztlížný stav, obléká důmyslný skafandr, který mu umožňuje žít a jednat v tomto novém, neznámém prostředí, **tak si Logos oblékl tělo, které mu umožnilo chovat se jako člověk mezi lidmi**. Jeho vztah k tomuto tělu však **není o nic bližší než vztah astronauta k jeho skafandru**."

R.P.C. Hanson, *The Search for the Christian Doctrine of God*, 2005, s. 447

Komentáře

- "Velmi si vážím vaší znalosti Písma. Asi před čtyřmi lety jsem vám napsal o svém odchodu od svědků Jehovových. Podělil jsem se s vámi o své 'probuzení'. Stalo se to, když jsem byl na vzpomínkové slavnosti a oni četli Písma o pití vína a požívání chleba a o tom, že to znamená věčný život. Podle tradice SJ, pokud nejste součástí 144 000, chléb a víno prostě podáte. Vzpomínám si, že jsem se při této praxi cítil nespokojen, protože chci věčný život. Nemohu najít žádné místo v Písmu, které by naznačovalo, že bychom si měli předávat emblémy, aniž bychom pili a jedli. Mohli byste uvést více videí pro svědky Jehovovy, kteří jsou

⁹ Hastings Rashdall, *The Idea of Atonement in Christian Theology*, 1919, s. 12.

PIMO (Physically In, Mentally Out), což je výraz pro to, když už nevěří v organizaci, ale jsou v zajetí kvůli svým rodinám. Nevěděl jsem, co se mnou je, dokud jsem v průběhu let nestrávil hodiny sledováním vašich videí a prosbou, aby mě Duch svatý vedl skrze Písma. Moc vám děkuji za to, že do této práce vkládáte svou energii." - *E-mail*

- "Vždy velmi zajímavé, poučné, provokující, oči otevírající, pronikavé pohledy vaše i ostatních v *Focus on the Kingdom*, a mnohem více potřebné zpřístupnit mnoha důvěřivým, v Písmu negramotným lidem, kteří chodí do církve. Nechceme jen hltat vše, co vychází z úst a kazatelen většiny dnešních kazatelů, dokonce i milovaných reformátorů minulých generací, kteří se biblicky hrubě mýlili a odklonili se od podstaty evangelia o Království a věcí týkajících se jména Ježíše Krista. Jsem vám a všem přispěvatelům vašeho *Focus on the Kingdom* velmi vděčný za to, že jste mi ji laskavě poskytli a zpřístupnili mně i mnoha dalším lidem v našich univerzitních komunitách jak na univerzitě v nigerijském Ibadanu, tak na Ibadanské polytechnice. Pravidelně ji sdílím se zájemci z řad studentů, za-

městnanců i dalších osob v okolí těchto dvou vysokých škol." – *Nigérie*

- "Nikdy vám nebudu moci dostatečně poděkovat za materiály o pravdě Božího evangelia. Bůh řekl, že bude mít své znalce Písma, a vy a vaše žena (a další) jste mi dali bohatství, které přesahuje všechno, co jsem si dokázal představit! Nevím, kolikrát jsem četl Bibli, ale nikdy jsem neviděl to, co jsem měl vždy přímo před sebou. Bůh otevírá fyzické oči a také duchovní oči. Jeho jediným zájmem je, abyste poznali jeho pravdu! Před deseti lety jsem se odvrátil od náboženství a požádal Boha, aby mi ukázal svou pravdu. Je úžasné, jak když se podělím o to, co mi Bůh ukázal skrze Mesiáše Ježíše, mnozí lidé, které jsem léta znal, to nevidí a nechtějí vidět." - *Jižní Karolína*

- "Zvláště se mi líbilo březnové číslo časopisu *Focus on the Kingdom*. Je pro mě zarážející, že někteří popírají milénium nebo tvrdí, že už je tady?!" – *Minnesota*

- "Čtu knihu *The Gospel of the Kingdom* od Wileye Jonese. Zdá se mi, že je to výjimečná kniha, která je zcela aktuální, přestože byla původně vydána v roce 1879." - *Chile*